

Но и другитѣ пернатки иматъ имена и прякори. Ей го Кжсокрачко. Това е старъ червенъ пѣтелъ. Той се намира въ постоянна вражда съ другитѣ пѣтли. Затова гребенътъ му е всѣкога разкъравенъ.

Ето и Лапнишаранко, — старъ пуякъ, който е толкова лакомъ, че гълта всичко, каквото му попадне подъ човката. И много още имена и прякори можете да чуете въ чифлика на чича Филипа.

Така ние съ Коля прекарахме между тия крилати другари най-веселитѣ дни на ваканцията.

Единъ день чичо Филипъ се върна отъ ловъ. Заедно съ разнитѣ избити птици донесе едно живо соколче — тежко ранено въ крилото.

Живо соколче! О, то бѣше нечувана радостъ! Едно отъ ония соколчета, които се виеха въ небесата и дебнѣха жертвитѣ си, сега стоеше при насъ измжчено и безпомощно! Ние можехме да си играемъ съ него, да го разглеждаме, да го ядосваме, безъ да му позволимъ да ни клѣвне. И то, като че знаеше колко е безпомощно, та стоеша на мѣстото си безъ да мръдне...

Чичо Филипъ се залови да го излѣкува. Той намѣри билки, свари ги, направи лѣковитъ мехлемъ и здраво обвърза крилото. Сега ние съ Коля трѣбваше да го хранимъ и пазимъ, та да оздравѣе по-скоро. То стоеше върху рафтчето на прозореца безъ да мръдне. Очитѣ му гледаха строго и свирепо. Никой не можеше да доближи ржка до човката му. То мислѣше, че пресѣгатъ да го измжчватъ, та бързаше да кълве и да се защищава.

Нощта прекара все тамъ — на прозореца.

На сутринята ние, още не разсънени добре, отправихме погледи къмъ нашия раненъ робъ. Бѣше хубаво лѣтно утро. Слънцето още не бѣше изгрѣло.

Ние гледахме и се радвахме на соколчето. Рѣшихме — следъ като оздравѣе, — да го опитомимъ и дори да го научимъ да вади билети.

— Азъ ще му поднасямъ кутийката, — рече Колю. — Ще му викамъ: „Хайде, соколче, не плаши се, извади билетче, че бати ще ти купи месце отъ крехко теленце, отъ сладко агънце...“

Разговорътъ ни изведнажъ се прекжсна. Щомъ се показаха първитѣ лжчи на слънцето и свѣтлината облѣ